

הבאת מקום וילפינן דיני מעשר מדיני בכור
מה בכור אינו נאכל אלא בפני הבית אף
מעשר אינו נאכל אלא בפני הבית.

ואיכא למיפרך דאי אפשר למילף מעשר
מבכור, דמה לבכור שכן טעון מתן דמים
ואימורים לגבי מזבח משום הכי אינו אלא
בפני הבית וכשמזבח שלם.

איכא למימר ביכורים יוכיחו שאין בהם מתן
דמים ומתן אימורים לגבי מזבח, ואפילו הכי
צריכין בית שנאמר "והניחו לפני מזבח", אף
מעשר כן.

איכא למיפרך, דאי אפשר למילף מעשר
מביכורים דמה לביכורים שכן טעונין הנחה
על יד המזבח, ומשום הכי אינן אלא בפני
הבית, מה שאין כן מעשר.

תלמוד לומר למילף שאכילת מעשר שני
בלא פדיון בירושלים נוהגת רק בפני הבית
שנאמר: "והבאתם שמה עולותיכם וזבחיכם
ואת מעשרותיכם וגו'", מקיש מעשר לבכור,
מה בכור אינו נאכל אלא בפני הבית אף
מעשר שני אינו נאכל אלא בפני הבית.

ומקשינן: אמאי בעי למילף מקרא להקיש
בכור למעשר, וניהדר דינא וניתי במה הצד
מבכור וביכורים דכשרצינו ללמוד מבכור
פרכנו מה לבכור שכן טעון מתן דמים
ואימורים, ועל זה נשיב ביכורים יוכיחו,

אמר רבי אלעזר: מזבח שנפגם אין אוכלים
בגינו בזמן שהוא פגום שירי מנחה⁽⁴⁰⁾,
שנאמר: "ואכלו מצות אצל המזבח". וכי
אצל המזבח אכלו את המנחה, והלא בכל
העזרה היתה נאכלת, אלא ללמדך שמנחה
נאכלת בזמן שהוא המזבח שלם ולא בזמן
שהוא חסר.

אשכחן לפסול אכילת שירי מנחה בזמן
שהמזבח פגום, קדשי קדשים שאינן נאכלים
אלא בזמן שהמזבח שלם מנלן? אתיא
בגזירה שווה "קדשי קדשים" האמור בפרשת
מנחות.

אשכחן קדשי קדשים ומנחות, קדשים קלים
שאינם נאכלים בירושלים אלא בזמן שמזבח
שלם מנלן?

אמר אביי: אתיא קדשים קלים מדרשא
דרבי יוסי, דתניא: רבי יוסי אומר ג' דברים
משום ג' זקנים, וזה אחד מהן: רבי ישמעאל
אומר: יכול יעלה אדם מעשר שני לירושלים
ויאכלנו שם בלא פדיון בזמן הזה שאין בית
המקדש קיים, דבאכילת מעשר נאמר "לפני
ה' אלוקיך" ומיבעי ליה אי כשבית המקדש
חרב נמי חשיב "לפני ה' אלוקיך" וקסבר
קדושת הארץ לא בטלה וחיוב הפרשת
מעשר מן התורה. ועל זה אומר רבי ישמעאל
ודין הוא שאי אפשר לאכול מעשר שני בלא
פדיון כשאין בית המקדש, דדמי לבכור,
בכור טעון הבאת מקום, ומעשר נמי טעון

ב-ט

אח"כ את המזבח יהיו נפסלין הקדשים לאכילה
משום שנדחו שעה אחת מאכילה, אולם התוס'
בבא מציעא [נג ב] כתבו שלא שייך פסול דיחוי
רק בהקרבת הקרבן ולא באכילה, וכן דייק הר"י

הרצפה, ובה אין איסור משום ששם הוא עיקר
מקומן, ועל זה תירצנו שמכל מקום עדיף ליתנו
על המזבח.

40. דעת התוס' לקמן [סא ב] שגם כשיתקנו